

om det ikke er meget sandsynligt, og i Øjeblikket er Trikinosen jo ikke saa udbredt. Men blot den Fare, man løber ved, at et enkelt Svin med Trikiner kommer ud blandt Folk og bliver nydt, er saa alvorlig, at man skulde synes, at der burde gaas til en obligatorisk Trikinontrol. Og denne Fare er til Stede. Det er ikke saa forfærdelig mange Aar siden, at en her i Landet meget bekendt Familie kom til at nyde Kød af et trikinbefængt Svin, det førte til, at hele Familien blev syg, og to af dens Medlemmer døde. Det vakte meget stor Opmærksomhed, og i den lokale Landsdel, hvor denne Familie boede, blev der hurtigst muligt indført Trikinontrol. Men saa døde Sagen hen, Forskrækkelsen lagde sig, og man kom egentlig ikke videre. Havde det ikke netop været en saadan meget bekendt Familie, der hørte til Samfundets Spidser, havde det vel neppe vakt saa stor Opmærksomhed.

Her vilde det være ønskeligt, at man kunde komme lidt længere frem mod Idealet, end Lovforslaget tager Sigte paa. Vi er jo alle enige om, at Trikinerne hverken spørger om Svinenes Oprindelsessted, om det er Svin, der opholder sig paa en Losseplads, eller hvor meget de vejer; de slaar ned, hvor der er Lejlighed dertil, og desuden vil det være meget vanskeligt at efterspore, om det virkelig er Svin, der har vejlet mere end 200 Pund, der er Tale om. Der er ikke saa stor Forskel paa Organerne, at det kan ses af fremmede; man skal altsaa stole paa det paagældende Slagteri og dets Opgivelse til den paagældende Veterinær. Jeg tror, det vil være nødvendigt at ofre de faa Øre, som Gennemførelsen af en Trikinontrol koster. Men jeg er paa den anden Side ligesom den højtærede Landbrugsminister klar over, at det vistnok ikke er muligt denne Gang at komme længere end foreslaaet, men det bør ogsaa være det mindste.

Man maa heller ikke gaa i den Formening, at de offentlige Slagtehus og den Kontrol, som er knyttet dertil, er noget, som Kommunerne har indført for at tjene Penge derpaa, for at bruge dem som Skatteanstalter. Det er langt fra Tilfældet. Det er en ideel Foranstaltning, det er ideelle Synspunkter, Ønsket om at værne Befolkningen mod daarlige Fødevarer, der har bevirket, at disse Kommuner eller praktisk talt alle Landets Købstadkommuner har indrettet offentlige Slagtehus for at faa en virkelig betryggende Kontrol. Det er ikke indbringende Institutioner, det her drejer sig om; Kommunerne vil gerne ofre noget for Formaalet, men saa bør man heller ikke beskære disse Institutioners Rettigheder,

da deres Oprettelse skyldes loyale Bestræbelser for at naa det mest idelle. Vi har stadig de saakaldte Kødkandaler, ikke blot dem, der stammer fra Forgiftning af Kød, der sælges af Bedragere og hensynsløse Personer, men i disse Dage har vi et Eksempel oppe fra Randers-Eggen, der viser, hvor lidt Dyrslægekontrol betyder, selv om ogsaa Kreaturet synes baade før og efter Slagtningen. Det foreliggende Lovforslag tilsgæter jo ogsaa at skabe noget mere betryggende Forhold paa dette Omraade og gøre de paagældende Kontrolører mindre afhængige af dem, hvis Kreaturer de skal kontrolere, end Tilfældet er nu, thi i Øjeblikket er Dyrslægekontrollen omkring i Kommunerne mange Steder den rene Karikatur, en Mands private Dyrslæge kan fungere som Kontrolør, og hvordan det saa kan gaa, ved vi jo nok. Man tror, man har en virkelig gennemført Kontrol, men ikke des mindre kan saadant noget ske, som skete for nylig i Harridslev ved Randers, hvor sygt og sundhedsfarligt Kød uden videre blev besøgt videre med Dyrslægestempel paa, indtil en Slagter i Randers selv blev betænkelig derved, og det viste sig da ogsaa, at den paagældende Dyrslæge havde været mindre samvittighedsfuld. Det er jo et bedrøveligt Tidens Tegn, kan jeg godt sige, at Gaardmændene paa den Egn skynder sig med at give denne Dyrslæge en Tillidsadresse og med at fortælle Autoriteterne, at det vilde være ganske meningsløst at tage fat paa denne rare og samvittighedsfulde Mand. De vil ganske vist ikke blande sig i dette specielle Tilfælde, som har givet Anledning til, at Opmærksomheden er henvendt saa stærkt paa ham, men ellers er han en overordentlig flink Mand, som det vilde være Synd at gøre noget. Det meddeles i Bladene, at en saadan Adresse cirkulerer, og at den faar en Mængde Underskrifter blandt de besiddende Landbrugere, og det varsler naturligvis ikke godt nu, da vi for tredje Gang skal behandle Forslag til Ændring i Kødkontrolloven af 1911. I det store og hele mener jeg, at det foreliggende Lovforslag er det bedste af de 3 Forslag, der har ligget paa Tingets Bord i Løbet af de sidste 7 Aar uden at være blevet vedtaget. Nu er der dog gaaet en Del Aar siden 1911, Videnskaben har gjort store Fremskridt, og saavel Overtroen som Undertroen viger skridtvis for Oplysningen, efterhaanden som Tiden gaar, og vi maa da haabe, at Tiden nu er saa langt fremskreden, at der virkelig er Mulighed for at naa et Stykke frem i Retning af en sanitært betryggende Kødkontrol. Vi maa snart komme til en